

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1923.-ΕΤΟΣ Ε' ΑΡ. 245

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 13 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

Επιταγαι και Επιστολαι απ' εϋθειας προς τον
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Οδός Αγίου Κωνσταντίνου 7)
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΥ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία δρ. 50.— Εξαμ. δρ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. 50.— Φρ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ Δολ. 4.— Δολ. 2

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εις την σελίδα της αλληλο-
γραφίας : 30 λεπτά ή λέξις δι' ελους. Διά ποιήματα
και δημοτικας καταχωρήσεις ιδιαίτερα συμφωνία.

◻ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ◻

Η ΩΡΑ ΤΟΥ ΤΣΑΓΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΗΝ 517Ν ΣΕΛΙΔΑ : "ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΦΘΙΣΙΚΩΝ,"

... από Φθισιαστέιν η «Σωτηρία»

ΠΩΣ Ν' ΑΓΑΠΑΤΕ

Ενώ ένα πορτοκάλι που κάθε μέρα ξεπλένεται και χροιάζει εδάφος και που ανοιχτά...

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Η σκηνή στην κρεβατοκάμαρα της Μαντώ. Η Μαντώ, μόνη στο μεγάλο κρεβάτι της...

ΕΥΡΕΣΙΣ ΟΙΚΗΜΑΤΟΣ

Σας αγαπώ! Καλά και ύστερα; Μα ύστερα, δεν καταλαβαίνετε;...

ΕΙΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΚΥΚΛΑΦΕΡΕΙ ΤΟ ΔΡΙΣΤΟΓΥΓΜΑ ΤΟΥ Κ. ΣΠ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

Το πρόσωπον της νεαρής κόρης έκκοκκινισεν από αγανάκτησιν και εσπράξε με περιφρόνησιν τὸ βασιλικὸ δῶρον...

ΕΙΣ ΤΗ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ 'ΣΦΑΙΡΑΣ'

Είμαι βέβαιος πως μέσα στο βάθος της ψυχής σου τὸ πιστεύεις, γιατί εἶνε ἀλήθεια... διατάξεις ὁμῶς νὰ τ' ὀμολογήσεις.

ROMEO Σὺ δὲ ἄλλο. Τὸ στάδιον τοῦ κόρσι.

ROMEO Σὺ δὲ ἄλλο. Τὸ στάδιον τοῦ κόρσι.

Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΚΥΚΛΑΦΕΡΕΙ ΤΟ ΔΡΙΣΤΟΓΥΓΜΑ ΤΟΥ Κ. ΣΠ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΕΙΣ ΤΗ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ 'ΣΦΑΙΡΑΣ'

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ

Τού Γκν Ντν Μοισασν (Συνένχεια καίτελος)

Ψιθύριος : — Μά γιατί ; — Γιατί δε θέλω. Είμαι ένοχη. Μά δε θα ξαναγίνω...

Τότε την παρεκάλεσε, την έκτευσε βασανισμένως από επιθυμίες, από την ανάγκη να την εχθί δική του, όλη δική του.

Μά και πάλι αρνήθηκε. — Όχι ! Και την άφηκε. Για όκτω μέρες, δεν την ξαναβλεψε...

Πέρασαν πολλά χρόνια. Ο Φρανσουά Τεσσιν γεννούσε χωρίς να επέλθη καμιά μεταβολή στη ζωή του.

Αποτόν, μία Κυριακή, τυχαίως, είχε ακολουθήσει καινούργιους δρόμους και μπήκε στο δάσος Μονσώ.

Ήταν εκείνη ! Έκανε άνομα καμιά έκτακτα βήματα κι έπεσε σ' ένα κιάσιμα πνιγμένους από τη συγκίνηση.

Τό τότε από μία παλαιά φωτογραφία, Κρυμμένος πίσω απ' ένα δένδρο, περιμένα να φύγει εκείνη για να την ακολουθήσει.

Τότε ο Φρανσουά άρπάχοντας τó μικρό στό χέρι του άρχισε να τό φίληγε τρελλά σ' όλο τό πρόσωπο στό μάτια, στό μύγουλα, στό στόμα, στό μαλλιά.

Κάθε Κυριακή την έβλεπε και κάθε φορά τον πλημμυρούσε μία επιθυμία τρελλή, άκατανίκητη, ν' άρπάξει τό παιδί του στην άγκαλιά του...

— Δέ μ' αναγνωρίζετε ; Σήκωσε τά μάτια της, τόν κντταξε, έβγαλε μία πνιγμένη φωνή φοβική, τρώου και άρπάχοντας τά δύο παιδιά της από τά χέρια έφυγε...

Τό όνομά μου θά είναι για σάς ένα αντίκείμενο φόβου. Άλλά εί αι τόσο άθλιος, τόσο βασανισμένος από τή λύπη, ώστε δεν έχω έλπίδα παρά μόνο σέ σάς.

Καθώς ανέβαινε τή σκάλα ο Φρανσουά Τεσσιν σταματούσε σέ κάθε σκαλί. Τόσο ή καρδιά του χτυπούσε. Κατέβαλε προσπάθεια για ν' αναπνέη κρατώντας τό κεφαλόσκαλο για νά μή πέση.

— Ό κ. Φλαμέρ ; — Είν' εδδ κύριε. Περισσός. Και μή τις σ' ένα σκαλί μέτριο. Ήταν μόνος.

— Επειμένε κατατρομαγμένος. Μία πόρτα άνοίχτηκε. Ένας άνθρωπος φάνηκε. Ήταν ψηλός, σαβαρός, λίγο χοντρός με φρενιτικότητα μάυρη.

— Είπατε ότι θέλετε να δειχταίνε σοβαρός και με μεγαλοπρέπεια τιμω έπαρχισιότη. Ο Φρανσουά Τεσσιν έξηκολούθησε :

— Είπατε ότι θέλετε να δειχταίνε σοβαρός και με μεγαλοπρέπεια τιμω έπαρχισιότη. Ο Φρανσουά Τεσσιν έξηκολούθησε :

— Αντίο ! Αντίο ! Κι' έφυγε σάν κλέφτης.

ΠΡΩΗΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟ

Η κόρη ηθεσούνατε, τó μορφομένο πού θ' αγαπήσει, όταν έ-είνος έφφρονε πέρασε σάν ήλιος μπρος από τή βροχή.

ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΚΛΗΡΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ ΤΗΣ ΛΥΠΗΣ ΣΟΥ

Δώσε μου τό χέρι σου και κντταξέ με στό μάτια. Σκούπισε τό δάκρυ που κυλάει στό μάγουλό σου και άκουσέ με, άκουσέ με, αγάπη μου...

Πιστεύε με, αγάπη μου κι' άφησε τήν καρδούλα σου να μ' αγαπήσει όπως τόσες φορές σεού ζήτησα. Αγαπημένε και οι δύο, δεν θά ξεχάσω ποτέ τήν ψυχούλα, ένφ όλα γύρω της μπορούσαν νάν τή βοηθήσουν να τήν βρη έδω στη γή και να ζήη μαζή της Είλε πειύ δυνατό, πειύ μεγάλο, πειύ ομορφο ν' άγωνίζεσαι κανέναν να ζήση για τήν αγάπη και όχι να πεθάνη γι' αυτή.

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΣΤΗΝ ΑΓΝΩΣΤΗ ΜΟΥ...

Στη τρικυμωμένη ζωή που ή μπόρα τήν πασάδονει σνγνά, σ' άλλουε βοηθό διέ θά στρέψω τά μάτια, μήτε στό Θεό, μονάχα προς σένας κνττόζω τότώρα.

ΜΕΤΑ ΟΜΟΙΩΤΗΤΟΝ ΑΝΟΙΧΘΕΝΑ "ΣΟΑΙΡΑΣ"

Όνοματεπώνυμο: Ψιθύριος

1. ΕΝΑΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Μία άουνηρητη κίνηση παρετηρείτο έκείνο τό βράδυ μέσα στό 2ον περίπτερον τού σανατορίου, κίνηση που άνάγκασε τούς κουρασμένους άρρώστους να ξαγυρισούν έπάνω στό κρεβάτια τους.

— Τι συμβαίνει άπόψε μέσα στη κάμαρα τής Λούλας, κυρά Μαρία ;... Τι φωνή ήταν αυτή που άκούστηκε ;

— Τίποτα, κύριε Πέτρο. Τά συνηθισμένα. Η κυρία Λούλα έλιποθύμησε πάλι. Πηγαίνετε να κοιμηθήτε. Δεν είναι τίποτα. Πηγαίνετε.

— Η εξήγησις όμως αυτή της νοσοκόμου φαίνεται πως δεν ικανοποίησαν διόλου τήν άνησυχία τού νέου. Στη μορφή του ζωγραφίζονταν ένα κακό προαίσθημα, που τού έσφιγγε τή ψυχή εκείνη τήν στιγμή.

— Αφού με, είπε στην νοσοκόμο, σφισέ με κι' έμένα να μπώ μέσα στη δωμάτιο. Γιατί δεν μ' αφήνεις !

— Θα τής κανέτε κακό, κύριε Πέτρο. Πηγαίνετε στό δωμάτιό σας και άν συμβή τίποτα θά σας έτοιμάσω έγγύ.

— Πηγαίνετε στό δωμάτιό σας, γιατί θά πάω στό δευτερευτή. Άκούτε ;

— Είπατε ότι θέλετε να δειχταίνε σοβαρός και με μεγαλοπρέπεια τιμω έπαρχισιότη. Ο Φρανσουά Τεσσιν έξηκολούθησε :

— Είπατε ότι θέλετε να δειχταίνε σοβαρός και με μεγαλοπρέπεια τιμω έπαρχισιότη. Ο Φρανσουά Τεσσιν έξηκολούθησε :

— Είπατε ότι θέλετε να δειχταίνε σοβαρός και με μεγαλοπρέπεια τιμω έπαρχισιότη. Ο Φρανσουά Τεσσιν έξηκολούθησε :

— Αντίο ! Αντίο ! Κι' έφυγε σάν κλέφτης.

βαρύ φρόντο από πλούσια καστανοχρώμα μαλλιά. Η νοσοκόμος έπιλησισεν. Έπιασε τά παλάτια χέρια της έτοιμοθάνατης νέας και τά έσταύρωσε έπάνω στό στήθος της, στό παραδεισικό στήθος, εκεί που ή άδυσώπητη άρρώστια είχε κάνει τήν πειύ άδίκη, τήν πειύ βλαπτική, τήν πειύ άνεπανώδευτη καταστροφή.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΣΤΟ "ΣΠΟΡΤΙΝ"

— Πιστεύσατε, κυρία μου, πως είπα προσβολή μεγάλη τόσο άνδρες ν' αφήνουν μίαν ώραίαν κυρία να λυπάται.

— Κουταμάρες... Νά κερδίσω στην αγάπη. Νά μ' αγαπήσει δηλαδή ποιος ; Πιστεύσατε πως αυτή ή παρηγοριά θά ήτω κατάλληλος μόνον για τήν καμαριέρα μου.

— Μάλιστα, από χθές τό βράδυ. — Τό σπουδαιότερον όμως είναι τό εξής : — Ότι ή καμαριέρα μου είναι εκείνη που με ξεπανάει άπόψε τό βράδυ στόν μπακαράκι... Φράξη ! Με δανείσετε χίλια φράγκα ;

— Τμή μου μεγάλη. — Ύστερα από μισή ώρα ή ίδια κυρία πλησάιζε τούς ίδιους κυρίους.

— Είπατε ότι θέλετε να δειχταίνε σοβαρός και με μεγαλοπρέπεια τιμω έπαρχισιότη. Ο Φρανσουά Τεσσιν έξηκολούθησε :

— Είπατε ότι θέλετε να δειχταίνε σοβαρός και με μεγαλοπρέπεια τιμω έπαρχισιότη. Ο Φρανσουά Τεσσιν έξηκολούθησε :

— Είπατε ότι θέλετε να δειχταίνε σοβαρός και με μεγαλοπρέπεια τιμω έπαρχισιότη. Ο Φρανσουά Τεσσιν έξηκολούθησε :

— Είπατε ότι θέλετε να δειχταίνε σοβαρός και με μεγαλοπρέπεια τιμω έπαρχισιότη. Ο Φρανσουά Τεσσιν έξηκολούθησε :

— Αντίο ! Αντίο ! Κι' έφυγε σάν κλέφτης.

Ο παπας έπιλησισεν έσκυψε έπάνω, από τό κεφάλι της και με πολύ κόπο κατόρθωσε να τής δώση τήν Άγία Κοινωνία. Έλοι που ήσαν μέσα στό δωμάτιο, ο γιατρός, μιά άλλη νοσοκόμος, δύο συγγενείς της άρρωστης, άδύμα και ο Πέτρος έσείχσαν τό χέρι τους κ' έκαναν τό σταυρό τους.

— Πάμε πειά, κύριε Πέτρο, τού είπα σέ λίγο ή νοσοκόμος. Νά πού τήν είδατε τώρα... Πάμε.

— Αντί να δώση απάντησιν ο νέος, άπλωσε τό χέρι του, έπιασε τ' άριστερό χέρι της νέας και τής έβγαλε ένα δακτυλίδιο.

— Είπατε ότι θέλετε να δειχταίνε σοβαρός και με μεγαλοπρέπεια τιμω έπαρχισιότη. Ο Φρανσουά Τεσσιν έξηκολούθησε :

— Είπατε ότι θέλετε να δειχταίνε σοβαρός και με μεγαλοπρέπεια τιμω έπαρχισιότη. Ο Φρανσουά Τεσσιν έξηκολούθησε :

— Είπατε ότι θέλετε να δειχταίνε σοβαρός και με μεγαλοπρέπεια τιμω έπαρχισιότη. Ο Φρανσουά Τεσσιν έξηκολούθησε :

— Είπατε ότι θέλετε να δειχταίνε σοβαρός και με μεγαλοπρέπεια τιμω έπαρχισιότη. Ο Φρανσουά Τεσσιν έξηκολούθησε :

— Είπατε ότι θέλετε να δειχταίνε σοβαρός και με μεγαλοπρέπεια τιμω έπαρχισιότη. Ο Φρανσουά Τεσσιν έξηκολούθησε :

— Είπατε ότι θέλετε να δειχταίνε σοβαρός και με μεγαλοπρέπεια τιμω έπαρχισιότη. Ο Φρανσουά Τεσσιν έξηκολούθησε :

— Είπατε ότι θέλετε να δειχταίνε σοβαρός και με μεγαλοπρέπεια τιμω έπαρχισιότη. Ο Φρανσουά Τεσσιν έξηκολούθησε :

— Είπατε ότι θέλετε να δειχταίνε σοβαρός και με μεγαλοπρέπεια τιμω έπαρχισιότη. Ο Φρανσουά Τεσσιν έξηκολούθησε :

— Αντίο ! Αντίο ! Κι' έφυγε σάν κλέφτης.

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΘΗΡΙΟΥ ΤΡΟΦΕΙΟ

Πιρδίκου μ' π'λλ μ'
'Εχου κάμπ' σις μισούλες όπ' ήσθάν' μι
νά καψίλα στ' στ' μάχ' μ' όπου μήτι νερό
δέν μπορούνα νά πιώ. Θέλ'ς νά εινε άφ' τ'

φόβο μ'όπ' άνεβαίν' ή
λίρα κι' κατ'βαίν' ή
κ'λίές, θέλ'ς όπ' είδ'
τ' φακός' δις νά τρ'πιά
τά πορτ'φόλια τ'κόσμ',
θέλ'ς όπ' σ' έθ'μήθ'κα
τά προυχτές κ' έλιπου-
θύμ'σα μέσ' στ' κ'ρείου
γιατ' νόμ'σα πώς θι
μούρθ'ς ξάφν'κα, όπ'ς
έρχετ' ου' χόρ'ς, δέν
έξερου. 'Ηπ'η στόν για
τρο' κ' έκειός μουπι νά

πάου στ'ν Κηφισά όπ' νά πάρου μαθές κα-
θαρόν άγέρα για νά μ' φύγ'ν τ' μικρόβια κι'
τ' μυκολόβια, όπως έλόου σ' π.χ.

Μπ'ηκα μαθές; σι' τραίνου... 'Ασπρους, κά-
τασπρους μπ'ηκα ου' έμ'ς κι' μαυ'ς σάν τ'
κατράμι βγ'ηκα. 'Εχ'ς δ'η, ου'ξ' έπιέτσουτη,
τ'ς 'Απόκρηες τ' ρούπαλα; 'Εχ'ς δ'η πώς π'δ'αν
στού Σταδίου; 'Εχ'ς δ'η τ' μουσαρία φόντας
τ' βάν'ν σι' σιδερόδρομ'ου; 'Εχ'ς δ'η τ' τσακά-
λια πώς σκαρφαλών'ν στά διντρά; 'Εχ'ς τ'χ'
σι' διαδήλουσ', σι' συμπλουκή, σι' κ'δεια; 'Εχ'ς
δ'η τ'ν κακό σ' τ'ν ψυχρό σ' τ'ν κηρό κι' τ'ν
άνάπουδου; Τί νά σ' κάνου ίγώ όπ' τίπ'τις
δέν έχ'ς δ'η, ίχτός άφ' τ' Πάπα, πού νάχ'ς
τ'ν ίγκούλα τ'. Μόλ'ς κατέβ'κα όπ' λιεές άφ'
τ' τραίν.ν πέφτου σέ νά καρέκλα κι' όπ'ς
ήμ'να ξεπατ'μένους άφ' τ' ταξείδ' έπ'σα σ'
έναν όπ'ν' όπ' μήτι τ'ν κηρό σάν κάν'με
δέκα μισούλ'ς νά κ'μηθούας κι' πουλιόαμι
μέ τ'ν Κιμάλ δέν έπ'φτα έτο' ξιρός. Σάν μ'
έγλεπ'ς, ου'ξ' γκαβουμαρία μ', θάλιγ'ς πώς
κέθ'να. Κ'ήτ'ν αλήθεια. Είχα πάθ' άπου κα-
ταλ'ψία, γιατ' είδ' έν' όνειρου πώς τάχ'τις
'κεθ'να σι' αλήθεια κ' ήπ'η στ'ν άλλ'ν κό-
σμου όπ' βρ'ηκα τ' άγιου Πέτρου νά στέκ'α
στ'ν πόρτα τ' παραδείσου.

- 'Ανοιξ', τ' κάνου, νάμπου μέσα τι έρχ'μι
κουρασμέν'ς άφ' τ'ν άλλ'ν κόσμ'ν.
- 'Ιδού μέσα, μ'λιεσι, μπαίνου μόνον οι
άγιοι. 'Εκαν'ς ισού τίπ'τις για ν' άγιόσ'ς;
- 'Αμ'πώς δέν έκανα, τ' λισου. 'Αρριβου-
νιάστ'κα τ'ν Πιρδίκου.
- Δέν φτάν' αυτό, μ' κάνει. Τίπ' τις άλλου;
- 'Εχου κι' πιθερά.
- Τίπ' τις.
- Είδα κι' τ' Τραχάν.
- Τίπ' τις.
- 'Εφρα κι' σέ ξινουδουχείου.
- Τίπ' τις.
- 'Αμ' τί άλλου μαθές νά κάνου για ν' ά-
γιάσου;
- Κάτι πειό τραγικό μ' άπαντεί.
- Πλερώνου κι' νοίκι, σιβασμιώτατι.
- Τίπ' τις.
- Μπ'ηκα κι' στον τραίνου της Κηφισάς
'Ιτότ'ς ό άγιους Πέτρου μ' άνοίγ' τ'ν
πόρτα κι' μί μπάζει μέσα.
- Κι' δέν ιόλεες τόσ'ν ώρα, ίφλογημένι.
Πέρασι μέσα.
Ταύτα κι' μένου, για σ' κι' άντίου μ'.

ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΟΥΡΝΟΓΡΑΛΟΥΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ ΤΗΣ ΜΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑΣ

ΣΤΟΝ ΣΙΝΕΜΑ

'Αχου, μαμάκα μου, μαμαλίτσα μου, μα-
μακούλιτσα μου, τόν χάνω πάλι τόν 'Αθανά-
σιόν μου, τέν χάνω μ' αυτούς τους κι-
νεμάδες όπου ήνοιξαν τώρα και όπου
έκει μέσα εινε σκοτάδι ζοφισόν και
δέν γνωρίζεις ποίος κάθεται από δίπλα
σου. Προχθές επήγαμεν διά πρώτην
φοράν μέ τόν 'Αθανάσιόν μου και ό-
ταν έβρισαν τα φάτα μέ έφίλησε κά-
ποιος εις τόν σβέρικον. 'Εγώ ένόμισον
πώς ήτο ό 'Αθανάσιός μου και τόν ά-
φρησα διότι μου άρσες κι' έμένα. Μπα!
δέν έχει τάχατες δικαίωμα ό μνηστής μου νά
μέ άσπάζεται εις τόν σβέρικον; Σάμπως ήμα-
στε ζένοι; Αύτός θά μέ πάρη γυναίκα του
μόλις άσφαλώσουν τήν όδός Πατησίων.
'Αχου, μαμακούλα μου, ευτυχώς δέν ήτο ό

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ
ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ

'Ατυχέστατον είμι,
ήγαπητά τεκνία προσφιλοί,
καθάπερ παλαιόφλος τις
όνδας ούτος εκ γενετής,
έκομίσατο μοι έξ 'Εσπερίας
νεαράν περιεμβολήν,
τά μάλα ώραία; κομφισήν
και εφθηνήν,
τό όποιον
πρός κτύπησιν
τών αίσχροκερδών
έμβορορραφειών.
Ούχ ήττον, κατά μοίραν
τυφλώττουσαν και κακήν,
ούσα άπτή λιλαν και πολύ
σθενωπήν,

προ πανδος δέ ή ένχρωμος βελά,
ήτις εκ τήν ώραιότην μοι άνήρπασε τά μυελά,
ούκ γάρ ούτος ό ήλ'νθιος λαβών ύλ' όψιν
τήν έμπατού εύρειαν περιφερειαν
και τήν κόψιν
ώς άνδελήπτην, τό όποιον
ήβούλετο νά μέ πράχση γελοϊόν.
Διά τάπα χάλρω πολύ και λιαν
διά τήν έαλπού άλχαλιαν γνωριμίαν,
καίπερ χάνω τήν εύδαιμονίαν ό τρισυγής
πρός άπόκτησιν νεοράξένδυμασίας χειμεριανής
έπαριστόν άπτόν άπειροσλήθ'ι,
ήγουν πάρουλη κοινώς,
όσθις μέ έπότισιν φαλμάκιον ό μαροδ,
τούμπαλιν τό όποιον

Ο ΛΓΚΚΟΕΓΓΕΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ

ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΣ

Φθινοπωρινό γατον μήσερ μου,
'Ελαβον τό έμβλιετακι σας όπου μου έ-
γατίαιτ' ότι θά έλθετε εις τήν οίκίαν, όπου
ό προκομένος ό σύζυξ μου
ό 'Αρξέρ θά έκανε μίαν
δαιμονικήν παράσταιν
όπου έπερνούσεν από τό
κορμί του ένα μαγγανο-
πηγαδον διά νά κάμπτον
Φικίρην. 'Αντε διάλε ντέ
πού τώρα έβρ'ηκεν ό Σα-
τανάς εις τά κοιλία ό-
λωνε τών άδρών και θέ-
λωνε νά κάμονε τέρα-
τα και σημεϊα κατενώ-
πιον τής άνθρωπότη,
δελαδής πού ένας τρου-
πάει τό κορμί του μέ μίαν σούβλαν,
ό άλλος
λιγοθυμάει μοναχός του,
ό έτερος τόν φυτεύ-
ουνε και τόν ξεφυτεύουνε
και ό παρακατιόθεν
σταματάει τήν καλδίαν
του όσπερ νά ήτο
ό σιδερόδρομος τή: Κηφισίος.
'Αλλοιμονος!
πού εφθάσαμε,
πολύμικρος μήσερ μου.
Θά έλθη
μίαν ήμέρα
όπου ό άντροι
θα ύπνωϊ'σ' ουνεκ'
έμá:
της γυναιξ και
θα μάς έμβάζουν
εις τές
κρεββατοκάρας
διά νά μάς μεταχειρίζαντι
γονυκλιν'ς
και άντιστρόφως.
Φαντάσου
έτότε
πόσοι άντροι
θα ύπνωϊτίσουνε
και έμένα
ένεκα
πού είμαι
λιαν εύαίσθητος
και ζυγίζω
και 85
όκόδας,
ή ουν είμαι
χορταστική
και φαρι-
στιέται ή χούφτα σου.

Τίποτις άλλο πρós τό παρόν.
Διατελώ μέ άπειρον γλυκιάδα, ή κόρη σας
ΒΕΤΤΑ

'Αθανάσιός μου παρά ένας γέρος κακοχρονο-
νάχη όπου μ' έφιλούσε εις τόν σβέρικον.
'Αχου, τώρα τι θ' άπογίνο ποθ' έρεζιλευτή-
κα κατενώπιον τών βλεμμάτων του 'Αθανά-
σιού μου, διότι μορεξ' νά μέ παρατήση
έξ αίτίας πού μ' έφίλησεν ένας γέρος.
Τό ελά-
χιστον εάν ήτο νεός...
Κάνουν και άλλα πολ-
λά μέσα εις τους κινεμάδες
οι κύριοι και ουτε
της παντρύσανται
της καυμένες
της κοπέ-
λες μόνη της φιλούνε
κ' ύστερης
της άπαρα-
τούνε
κ' έκεινες
ξαναπάνε
στον κινεμά
για νά
βρούνε
κανέαν άλλο.
Τι νά
κάνουν
ή κακο-
μοίτρα
πού έσυνήθισαν.

Αύριο θά πάω
στον άστυνόμο
νά του πώ
νά του κλεισθούλες,
διότι
έτσι
κοντεύουμε
νά
χάσουμε
τήν ύπόληψή
μας
έμεις
τά φτωχά
κι' ένυπεράμιστα
κορίτσια.

Η ΜΗΡΙΤΣΑ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ
ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΠΡΟΞΕΝΕΜΑΤΑ

'Ε, ρέ, χλίψες και συγκλίνησες μάτσα,
μά τήν 'Αγία 'Ανάστασι,
ρέ Μαιω' μου φθινο-
πωρινή και άμετάβλητη.
Πρώτη βολά
στή
ζήση
μου
πού
συγκι-
νιέμοι
τοιούτως
και
χάνω
τήν
ισοροπία
μου
άφ'
τή
ζαλάδα.

Μά τόν 'Αγιο 'Αγα-
μέμνωμα,
ποτές
μόν
δέ
περίμενα
πώς
ή
Μαρίτσα,
ή
κόρη
του
Μέμου
του
γυρολόγου
μέ
τό
μοσκολίβανο
και
τά
κεράκια.
πού
τώρα
έσκάτως
έξελί-
χθηκε
σε
λιροπαίχτη
φόρτσα,
θά
μέ
έρω-
τεύτανε
άναιδιός
και
θόβαζε
όλάκερο
στρα-
τόπειδο
προξενήτρες
νά
ρθούνε
για
μου
περ-
τεινουνε
γαμήλιο
κοι-
νωρία.
'Ορίστε;
Καθ'
όλη
τήν
προελθούσα
έβδομάς,
ρέ
ακηλύδωτη
παρθένο,
δέ
μ'
άφί-
κανε
σε
ήσυχία.
'Αφ'
τό
πρωί
ώς
τό
βράδυ
δέ
πρόφθανε
νά
περιδέχομαι
βίξιτες
και
πα-
ρακάλια
για
νά
σ'
άφησο,
ρέ
'Αρχικαγκελάριε
της
καρδιακής
αυτοκρατορίας
μου
και
νά
κουλουριαστώ
τήν
έν
λόγω
πικρήνα,
πού
και
ή
μετζεσόλες
της,
ρέ
τουάρι
μου,
εινε
γο-
μάτες
χαρτονομίσματα.
'Ανακόσια
άντρούγενα
σκοπούδες
μέ
άγία
Τριάδα
μηδενικουλίε
τό
έκαστο,
προξί.
'Ηγουν
τούτέτσι
και
μ'
άλλα
λόγια,
φόρτσα
μπαμπακόσπορος
τό
πράμμα,
έξασφάλισα
δηλαδή
ισόβιου
χαρτζιληκού
και
το
τοιούτα,
άν
παρηδεχτώ
και
γίνο
νύμ-
φιος.
Τσαγκουνησίαι
τώρα,
ρέ
μέλλουσα,
ναι
ή
ού;
Μου
βαστίε
ή
καρδια
μου,
ρέ
άτζέ-
μισσα,
νά
σ'
άφησω
βέρτζινη
και
τέρτση,
καθ'
ήν
στιγμήν
κατά
τήν
όποιαν
σε
κατά-
νησα
ρέγκα
βαρελλισα
άφ'
τόν
έρωτα
και
ό
κοκνήτης
σ'
έχει
βαρέσει
κατάστηθα;
'Οχι.
Χίλιες
βολές
όχι...
Τό
φιλότιμό
μου
και
τό
παραθέρισμα
ποδω
κάνει
για
τά
σένα
δυό-
μιση
ζευγαράκιμ'ηνες
στην
Παληά
Στρατώνα,
γκαρρίζε
σά
τενοροβαρτυονόμιασος
της
δπε-
ρας,
ρέ
φιλόμουση,
στή
συνείδησι
μου
και
δέ
μ'
άφινε
νά
διαπράξω
τοιούτη
άμαρτία
έναντι
σου.
Σηγήμαί
άντροπρεπώς;
'Εν
πά-
σει
περιφτώσει,
μάθε
πώς
τά
κουλούρια
τάστειλα
όπισθεν
και
μή
μου
κιτρινίζεις
άδικα.

Εέρεις
χρόνια
τώρα
πόσο
σ'
αγαπάω
αδιά-
λαχτα
και
δέ
πρέπει
νάχης
άμφιβολής
για
μένα
τό
βλάμη
σου
και
θηριοδαμαστή
σου.

'Αλλά
σε
ρωτάω;
'Επειδήτις
και
τά
λιανώματα
της
γίδας
του
κύρ
Μέμου
δέν
εινε
όγκολοκαταφρόνητα,
τί
λες
και
σύ;
Νά
περιδεχτώ
νά
γίνο
νύμφιος
παριστάνοντας
τή
μέρτσα,
νά
βουτήξουσε
κι'
ύστερης
σε
λίγες
πόδες
νά
λάβω
τήν
άγουσα
για
τό
Σεβασμιώτατο
Μητροπολίτη
πούρ
διά
τό
διαζέγιο,
κατά
πώς
τό
λένε
οί
Γαλλέοι
Κομάν;

Γιά
σκέψου
λίγο,
ρέ
Μανιώ
άπερίσκεπτη..
Θά
στενοχωρηθής
λιγούλακι
καρμιά
παλάμη
μέρες,
και
κατόπι.....

'Ε,
ρέ
Βαγγελίστρα
μου,
κατόπι
θά
άνατο-
λίση
ό
ήλιος
γιομάτος
λίρες
και
εφτάπηχος
για
μάς
τους
δυό
μας
και
άμφοτέρους
και
ή
ξεροψημμένη
τηγαρήλια
του
λιρεφόρου
του
Μέμου
θά
κάτση
στ'
άράφι
ζωντοχηρούλα
νύν
και
άει
και
εις
τους
αίωνας,
ρέ
γοργόνα
μου,
και
μεις
θ'
νά
άβουμε
τή
φατιά
μας
μέ
χιλιάρικα.
Νομίζω;
Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΤΑ ΣΤΙΧΑΚΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΟΣ

'Οταν
του
κόσμου
ήλθεν
ή
συντέλεια
και
κατεβήκαν
στον
κόσμον
οί
άγγέλοι
βρ'ηκον
τόν
δρόμο
τούτο
νά
έπισκευάζεται
κι'
άκόμα
σκάψιμο
νά
θέλη.

ΣΤΟΝ Α. ΔΕΞΕΡ

Προτού
έσ'
νάρθης
μέσα
στην
πόλι
μας
και
νά
μάς
ύπνωϊτίσες
πέρα
ώς
πέρα,
είχαμ'
έμεις
χρηματιστάς
πολύ
καλλίτερους
πού
μάς
κοιμίζανε
και
νύχτι
και
ήμέρη.

Π. ΝΑΛΕΟΣ